

บทนำ

หนังสือเล่มนี้ไม่รับผิดชอบชีวิตคุณ

วัยยี่สิบปีเป็นช่วงเวลาที่สวยงามที่สุดในชีวิต ไม่สิ ถ้าจะให้ถูกต้องเป๊ะๆ ต้องบอกว่าเป็นช่วงเวลาที่ยังทำอะไรก็ดูสวยงามไปหมดต่างหาก หลังหลุดพ้นจากโซ่ตรวนแห่งการสอบเข้ามหาวิทยาลัยมาได้ ในที่สุดโลกทั้งใบก็เป็นของผม! ตอนนั้นผมไม่ใช่เด็กเอาแต่ใจที่เอาแต่หมกตัวอยู่ในห้องอีกต่อไป ผมเป็นผู้ใหญ่ที่ต้องรับผิดชอบต่อตัดสินใจของตัวเองแล้ว ความเชื่อมั่นว่าตัวเองทำได้ทุกอย่างปะทุอยู่ภายในใจ ขณะเดียวกันผมก็ยังหลงเหลือความโล่งมือบริสุทธิ์อยู่ ในช่วงเวลานี้เองที่ผมได้เที่ยวกินดื่มไปกับเพื่อนๆ อย่างเต็มที่ และมันก็เป็นช่วงเวลาแห่งการสร้างความสำเร็จรุ่งเรืองในชีวิตด้วย

อย่างไรก็ตาม ช่วงวัยยี่สิบที่เหมือนจะมีแต่ความสนุกสนานนั้นกลับหลงเหลือไว้แค่ความทรงจำประหนึ่งผ้าเช็ดหน้าแห่งความหลัง เมื่อมองย้อนกลับไป ผมไม่รู้เลยว่าตัวเองผ่านมันมาได้อย่างไร เพราะผมไม่ได้ใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยเพื่อตัวเอง แต่เพื่อการสร้างโปรไฟล์สำหรับสมัครงานเท่านั้น ถึงจะโชคดีที่ปลายทางของความยากลำบากนั้นคือการมีงานทำ แต่กระบวนการกว่าจะมาเป็น 'ชื้อซ่า' ไม่ว่าจะชื้อซ้อองค์กรหรือชื้อซ่าในบ้านใครก็ไม่มีอะไรง่ายทั้งนั้น คิดว่าหางานทำได้แล้วทุกอย่างจะจบจั้นหรือ งานที่ผมตรากตรำทำเพื่อให้ได้เงินแค่น้อยนิดแต่สม่าเสมอไม่ได้มีแค่งานสองงานหรอกกว่าผมจะตั้งสติและระลึกได้ว่าตัวเองถูกประเมินคุณค่าอยู่ ใจผมก็บางยิ่งกว่าขนม Couque D'asse เสียแล้ว 'กรอบแกรบ'

ในวันที่ผมเหนื่อยล้าทั้งกายและใจมากเป็นพิเศษวันหนึ่ง ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมผมถึงได้สาวเท้ามุ่งหน้าไปที่ร้านหนังสือ ทั้งๆ ที่ไม่มีใครเขาทำกันตอน

เหนื่อยๆ แบบนี้ แต่เมื่อผมก้าวเข้าไปในร้าน กลิ่นหอมอ่อนๆ จากน้ำหอมปรับอากาศที่ผสมปนเปกับกลิ่นหนังสือก็ลอยมาเตะจมูกทันที พอรู้สึกผ่อนคลายขึ้นมาบ้างแล้ว สายตาผมก็พลันไปสะดุดกับหนังสือเกี่ยวกับความเจ็บปวดของวัยรุ่น ที่เขียนโดยศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่ง

พออ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว ความเจ็บปวดของผมจะได้รับการปลอบประโลมด้วยคำว่า ‘วัยรุ่น’ ไหมนะ ขณะที่กำลังยื่นมือออกไปหยิบหนังสือเล่มนั้น เพราะคำว่า ‘หนังสือขายดี’ จู๊ๆ คำถามหนึ่งก็แวบเข้ามาในหัว คนที่เรียนจบจากมหาวิทยาลัยชื่อดังและเดินตามเส้นทางการศึกษาของกลุ่มมิลีต¹มาทุกอย่างก้าวอย่างเขาจะเข้าใจจริงๆ หรือว่าความเจ็บปวดของวัยรุ่นคืออะไร

¹ มาจากคำว่า ‘Elite Course’ ซึ่งโดยทั่วไปในเกาหลีจะหมายถึงแนวทางการศึกษาของกลุ่มอภิสิทธิ์ชนในประเทศเกาหลี ที่เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมปลายจากโรงเรียนประจำระดับท็อปของโลกแล้วเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยชั้นนำในเครือไอวีลีก (Ivy League)

พอหยิบหนังสือเล่มนั้นขึ้นมา ผมก็วางมันกลับไป
ตามเดิมทันที

ผมอยากอ่านเรื่องราวของคนธรรมดาๆ มากกว่า
และตอนนั้นเองที่ผมได้พบกับหนังสือที่รักษาแผลใจ
ของผมให้หายเป็นปลิดทิ้ง หนังสือ 'ฮิลใจ' เล่มนั้นเขียนถึง
สิ่งที่ฝังลึกอยู่ในใจผมไว้ตรงเผงอย่างกับแอบเข้ามา
สังเกตการณ์อยู่ในชีวิตของผม ซึ่งไม่ว่าผมจะพยายาม
มากแค่ไหนก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้เลย 'ถ้าเหนื่อย
จะพักบ้างก็ได้ ไม่เป็นไรหรอก' ผู้เขียนกระซิบถ้อยคำ
อ่อนหวานออกมาจากหนังสือเล่มนั้นระหว่างที่ผมไล่
สายตาอ่านไปเรื่อยๆ ด้วยความยินดีที่พบมัน ดูเหมือนว่า
ในที่สุดผมก็ได้เจอเนื้อคู่ที่เข้าใจความเจ็บปวดของผม
แล้ว เพราะแบบนี้เองผมถึงได้หมกมุ่นอยู่กับหนังสือฮิลใจ
มาพักใหญ่เลยทีเดียวนะ

หนังสือฮิลใจนะ ยิ่งหวานมากเท่าไรก็ยิ่งทำให้
ทรมาณมากขึ้นเท่านั้น แถมอาการเมาค้างจากมันก็ยิ่ง
ออกฤทธิ์นานขึ้นด้วย หลังจากเมาค้างจากฤทธิ์ของมัน
มานาน ผมก็ตระหนักขึ้นมาจนได้ว่า ระหว่างที่อ่านหนังสือ

ฮิลไจนั้น ผมกำลังปฏิเสธการเผชิญหน้ากับความจริง
หนังสือที่กระซิบแต่ถ้อยคำอบอุ่นหัวใจไม่สามารถรับ
ผิดชอบชีวิตผมได้

แน่นอนว่าหนังสือเล่มนี้เองก็ไม่สามารถรับผิดชอบ
ชีวิตใครได้ด้วยเช่นกัน

แต่ผมมั่นใจว่ามันเป็นหนังสือที่คนที่กำลังแบกรับ
ภาระอันหนักอึ้งจากชีวิตประจำวันควรอ่านดูสักครั้ง ถ้า
คุณสงสัยว่าพวกเราเป็นใครถึงได้มันนอกมันใจขนาดนั้น
ละก็...

พวกเราเคยอาศัยอยู่ในคอนโดโครงการเดียวกัน
โตมาด้วยกัน เรียนโรงเรียนประถมและมัธยมต้น
ที่เดียวกัน ถึงสภาพแวดล้อมที่เราเติบโตมาจะคล้ายกัน
แต่หลังจากเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ซึ่งผ่านมาราวๆ สิบปี
แล้ว พวกเราก็มีอะไรแตกต่างกันออกไปบ้าง ‘มก’ นักวิจัย
ผู้พิชิตเส้นทางปริญญาตรี โท และเอกจากมหาวิทยาลัย

แห่งชาติโซลได้ในช่วงวัยยี่สิบปี ‘ฮัน’ ผู้สอบผ่านการคัดเลือกลูกจ้างและมืงานการมั่นคงทำอยู่ในองค์กรรัฐวิสาหกิจแห่งหนึ่ง ‘ซัง’ ผู้ว่างงานซึ่งไม่ได้ทำงานประจำและกำลังมองหางานใหม่หลังเพิ่งหมดสัญญาจ้าง พอมองผ่านๆ ก็ดูเหมือนว่าเราจะมีชีวิตต่างกันลิบลับเลยทีเดียว

ที่ว่าพวกเราทั้งสามคนที่กำลังก้าวอยู่บนเส้นทางของวัยหนุ่มกลับมีความกังวลคล้ายๆ กัน คนแรกคือมก ถึงเขาจะดูเหมือนไม่มีอะไรให้ต้องกังวลเป็นพิเศษ เพราะได้รับการศึกษาตามแนวทางของกลุ่มอิลิตมาอย่างสมบูรณ์แบบแล้ว แต่ความกดดันจากหน้าที่การงานและผลงานการวิจัยในปัจจุบันนี้กลับทำให้เขาหนักใจกับการลุกออกจากผ้าห่มในทุกๆ เช้า ฮันก็กำลังกลัวว่าตัวเองจะไม่มีคามฝันอีกต่อไป เพราะติดกับดักอยู่ในชีวิตประจำวันที่ซ้ำซากจำเจเหมือนหนูปั้นจักร ส่วนความกังวลของซังเรียกได้ว่าหนักหนาสาหัสที่สุด เพราะเขาคือคนตกงานที่มีปัญหาการเงินแล้วยังต้องจ่ายค่าเช่าบ้านเดือนหน้า

ไม่มีใครมีชีวิตราบรื่นเลยหรือ

นักวิจัยชั้นนำ พนักงานรัฐวิสาหกิจ คนว่างงาน จะว่าต่างมันก็ต่างกันจริงๆ นั่นแหละ ใครเห็นคงว่าเป็นชีวิตที่แตกต่างกันทั้งนั้น รูปแบบและความหนักหนาของความกังวลที่แต่ละคนแบกรับไว้แตกต่างกันมากไหมก็ไม่ สู้สุดท้ายแล้วการที่เราดีแต่พูดต่างหากที่เป็นปัญหาต่อให้เรามีเป้าหมายที่อยากทำให้สำเร็จ เราก็ยังมัวแต่พูดว่า ‘มันต้อง... ยังไงก็จะต้อง...ให้ได้!’ อยู่ดี เราเลยไม่สามารถมีความสุขได้ขณะชายตามองตัวเองด้วยความสมเพชจากการที่ไม่ได้ลงมือทำจริง

พวกเราทั้งสามคน แต่ละคนไม่ได้มีอิทธิพลอะไรเลยในฐานะนักเขียน แต่เรามีภาพลักษณ์ที่แตกต่างกันออกไปในฐานะคนเกาหลีที่อยู่ในช่วงวัย 20-30 ปี พวกเราเริ่มจากการสังเกตตัวเอง และพยายามใช้มุมมองที่หลากหลายของหนุ่มสาวและเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันที่อยู่รอบตัวเราในการจัดการกับความกังวล จึงได้เรียบเรียงข้อมูลต่างๆ ให้เป็นรูปธรรมมากขึ้น ตั้งแต่

คำบ่นลอยๆ ในวงเหล้าว่าทำไมพวกเราถึงมีความกังวล
เช่นนี้ ไปจนถึงวิธีการที่เราใช้ในการกระเลือกกระสน
ออกจากความกังวล

เนื่องจากชื่อหนังสือเล่มนี้มีคำว่า ‘ดีแต่พูด’ เราเลย
ตั้งใจจะเริ่มจากการให้คำนิยามคำว่า ‘ดีแต่พูด’ ใหม่เสีย
ก่อน โดยต่อไปเราจะเรียกคนที่ดีแต่พูดแต่ไม่ลงมือทำ
ว่า ‘ปากเก่ง’ ว่าแต่ทุกคนก็เป็นคนดีแต่พูดเหมือนกัน
หรือเปล่า ถ้าใช่ นั่นเราก็เป็น ‘คนปากเก่ง’ เหมือนกัน
พวกเราไม่ได้เขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาเพื่อปลอบโยนหรือ
ซ้ำเติมความรู้สึกของคุณ เราคิดแค่่า ‘ไม่มีวิธีไหนเลย
หรือที่ จะช่วยให้หลุดพ้นจากการเป็นพวก ‘ปากเก่ง’ ไป
ด้วยกันได้’ เราเลยอยากเสนอทางออกที่พอจะมีความ
เป็นไปได้ขึ้นมาหน่อยก็เท่านั้น

ในบทแรก ‘สุดยอดสารานุกรมคนปากเก่ง’ เราจะ
แสดงตัวอย่างให้ทุกคนเห็นสภาพความเป็นจริงของพวก
‘ปากเก่ง’ ที่อยู่รอบตัวเรา การเปลี่ยนความตั้งใจที่มีมา

เป็นการกระทำไม่ได้ นั่นเป็นทั้งปัญหาและความกังวลของทุกคน ไม่ใช่แค่ของเรา ดังนั้นเราจึงขอแสดงความเสียใจเล็กๆ น้อยๆ ไปยังคนรู้จักของเราที่อาจมาพบในภายหลังว่ามีเรื่องของตัวเองปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มนี้เสียแล้ว

ต่อมาใน ‘แหล่งบ่มเพาะความปากเก่ง’ เราจะวิเคราะห์สาเหตุว่า ‘สภาพแวดล้อมทางสังคมแบบใดที่สร้างเราให้กลายเป็นคนที่ดีแต่พูดแล้วไม่ลงมือทำ’ ในแบบฉบับของพวกเราเอง และในบทที่สาม ‘คนปากเก่งจงเงยหน้าขึ้น’ จะเป็นการปลุกฝังความกล้าหาญให้แก่พรรคพวกของเราที่กำลังฝ่าฟันโลกอันเหนียวยาก แล้วก็ต้องกลายมาเป็นคน ‘ปากเก่ง’ อย่างช่วยไม่ได้

จากนั้นใน ‘กลยุทธ์หลุดกับดักความปากเก่ง’ พวกเราจะแบ่งปันวิธีการที่เราเคยใช้เพื่อเลิกเอาแต่พูดให้แก่ทุกคน โดยเราได้รวบรวมวิธีการที่พวกเราเหล่าผู้เขียน ซึ่งมีความทุกข์ในฐานะที่เป็นคน ‘ปากเก่ง’ เหมือนกับทุกคน ลองใช้แล้วเห็นผลจริงเป็นหลัก

มันคือความกังวลที่ทุกคนมี ไม่ใช่แค่ตัวคุณ เรา
จึงอยากบอกคุณผ่านหนังสือเล่มนี้ว่าอย่างน้อยก็ยังมีอีก
สามคนบนโลกใบนี้ที่กำลังกังวลเหมือนทุกคน เราหวังว่า
คุณผู้อ่านทุกท่านจะเกิดความรู้สึกร่วมไปกับเราในขณะ
ที่สังเกตเห็นว่าพวกเราสามคนยอมรับและจัดการกับความ
กังวลนั้นได้อย่างไร รวมทั้งน่าจะได้รับพลังและแรงจูงใจ
ใหม่ๆ ในการหลุดพ้นจากการเป็นคนดีแต่พูดด้วย เรา
หวังอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นเบาะแสเล็กๆ น้อยๆ
ที่ช่วยให้ทุกคนค้นพบวิธีแก้ปัญหาในแบบฉบับของตัวเอง

ด้วยความปรารถนาที่อยากให้ทุกคนหลุดพ้นจาก
ความปากเก่งของตัวเอง

คณะผู้เขียน

บนโลกใบนี้
มีคนปากเก่ง
อยู่หลายประเภท

Level 1

สุดยอดสารานุกรมคนปากเก่ง

ผู้เชี่ยวชาญ ด้านการลอกตัวเอง

อาเดรียโนเตรียมตัวสอบบรรจุเข้ารับราชการเป็นปีที่สี่แล้ว นำปรบมือให้แก่ความมุ่งมั่นและความอดึกของเพื่อนผมเลยจริงๆ ไม่ใช่หรือ ที่กล้าทำหายตัวเองในการสอบนี้มาตลอดสี่ปี ผมคิดว่าเพื่อนของผมที่เอาตัวไปเสี่ยงในการสอบข้าราชการระดับเก้าซึ่งการแข่งขันร้อนแรงสุดๆ นี่เท่ไม่เบาเลย

อาเดรียโนเป็นคนไฟแรงมากตอนที่เขาบอกว่าเริ่มติวสอบครั้งแรก เขาบอกว่าติวสอบทั้งวันยกเว้นเวลาอนแค่แปดชั่วโมง ไม่นิ ถึงอย่างไรเขาก็ยังต้องกินข้าว พักบ้างนิดหน่อย อาบน้ำแล้วก็ซบท้ายให้สบายตัว ติวเวลาแบบ

เพื่อ ๆ ก็ประมาณวันละสิบสี่ชั่วโมงที่เขาทุ่มเทเวลาให้แก่
การติวสอบบรรจุ

เขาถึงกับยอมโดนพ่อแม่และเพื่อนฝูงโขกสับ เพื่อ
ย้ายไปลงหลักปักฐานอยู่แถวย่านคนเตรียมสอบบรรจุ
ในโซล เขาพูดทิ้งท้ายไว้ก่อนจะไปว่า พอสอบผ่านได้รับ
เงินหลวงแล้ว เขาจะกลับมาเลี้ยงฉลองอย่างยิ่งใหญ่เลย
เพราะฉะนั้นถึงจะไม่เจอกันสักพักก็ขอให้ช่วยเข้าใจเขา
ด้วย

ปีต่อมา อาเตรียมโนกลับมาที่บ้านเกิดอีกครั้ง แต่
แล้วผมก็ต้องตกใจเพราะเรื่องที่ได้ฟังจากเขา ผู้ที่ไม่ได้
พบกันมานาน

“ย่านคนเตรียมสอบนี่ห่วยบรมเลย คนชอบเอา
ของมาวางจองที่ในห้องสมุด แล้วก็หายหัวไปร้านคอมพ์
ไม่ก็ไปเที่ยว ไปกินเหล้ากันหมด ไปเที่ยวเล่นแถวนั้น
อย่างเดี๋ยวก็ไม่แย่หรอก แต่สภาพแวดล้อมไม่เหมาะกับ

การเขียนเลยสักนิด มีดีก็แต่คลาสเรียนของติวเตอร์
ตัวที่อปันนั้นแหละ ฉันเลยว่าจะกลับมาเรียนออนไลน์
ที่บ้านแทน น่าเสียดายที่ไม่ได้อยู่กินข้าวเวฟที่นั่นต่อแล้ว”

โอ้! ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่า คนที่ตั้งใจติวสอบอยู่ใน
เขตโนรยังจินแล้วสอบผ่านก็คือคนที่เอาชนะสิ่งเย้ายวน
ใจมากมายของที่นั่นได้สินะ มีเหตุผลจริงๆ ด้วยว่าทำไม
ผู้คนถึงยกย่องข้าราชการว่าเป็นตัวแทนของความซื่อสัตย์
สุจริต

หลังจากย้ายกลับมาอยู่บ้านเกิดแล้ว อาเดรียโน
ก็ยังตั้งใจเรียนผ่านคลิปเลกเชอร์อย่างขะมักเขม้น แม้แต่
ช่วงที่พอมีเวลาลึนๆ ระหว่างออกมาเจอผม เขาก็ยัง
‘เอาแต่ฟัง’ คลิปเลกเชอร์ ที่แรกผมก็สงสัยที่เขาไม่จด
อะไรเลย แต่นึกได้ว่าเขาคงจดไว้ในแอปโน้ตของแท็บเล็ต
ตั้งแต่ปีก่อนแล้วละ แอปจดบันทึกสมัยนี้สะดวกสบาย
จะตาย แน่นอนว่าเขาคงใช้สมาร์ทโฟนและแท็บเล็ต
ได้อย่าง ‘ฉลาด’ ให้สมกับที่เป็นมนุษย์โฟโนเซเปียนส์
(Phono Sapiens) แม้กระทั่งในเรื่องการเรียนด้วย

ทว่าพอมมาถึงจุดหนึ่ง สิ่งที่อาเดรียโนดูผ่านมือถือ เริ่มไม่ใช่คลิปเบรกเซอร์ แต่เป็นใครสักคนที่ผมเองก็รู้จัก มีทั้งสตรีมเมอร์ชื่อดังและดารานักแสดงอีกหลายคน ตอนดูคลิปของสตรีมเมอร์ที่เขารู้จักเมื่อปีที่แล้วและกำลังเป็นที่นิยมสุดๆ ในช่วงนี้ ผมเห็นว่าอาเดรียโนดูสนุก และขำคิกคักไปกับทุกๆ การกระทำและทุกๆ คำพูดของสตรีมเมอร์คนนั้น บางครั้งก็ถึงขั้นโดนเตะเงินให้ด้วย หลังจากนั้นเขาก็เปลี่ยนไปติดเน็ตฟลิกซ์แทนตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เขาว่าเมื่อวานก็เพลอกลับไปตอนดูอะไรสักอย่าง พอได้ยินอย่างนั้นแล้วผมก็เห็นภาพเลยว่าที่ผ่านมามหอนี้ใช้ชีวิตอยู่ที่โนรยังจินอย่างไร

ผมได้ข่าวว่าอาเดรียโนสอบไม่ผ่านอยู่บ่อยๆ อย่างกับเป็นอีเวนต์ประจำปีเลย มันก็แน่นอนอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง หมอนี่บอกว่าเตรียมตัวสอบข้าราชการมาเกินสามปี จริงๆ แล้วเขาแคร์เงินเรื่องไปกับสิ่งเย้ายวนใจในโนรยังจินอยู่หนึ่งปี ปีต่อมาก็เสพติดยูทูบ แล้วก็มาติดเน็ตฟลิกซ์ต่ออีกปีเท่านั้น

เพราะผมเห็นภาพตัวเองทับซ้อนอยู่หรือเปล่านะ
เลยพาลโมโหเอาเดรียโนจนได้ “เลิกผลาญเวลาทิ้งได้แล้ว
ไว้ย!” ส่วนอาเดรียโนก็ตวาดกลับมา “ฉันดูแลตอนมาเจอ
แกเนี่ยแหละ ตอนอยู่บ้านฉันตั้งใจดูแต่คลิปติวสอบ
นะเว้ย!”

ก็น่าจะเป็นอย่างนั้นแหละ ดูท่าคงจะตั้งใจดูสุดๆ
เลยละ แต่ไอ้การตั้งใจดูอย่างเดี๋ยวนี้อะไรปัญหา

หากคุณผู้อ่านท่านใดเคยมีประสบการณ์แบบนี้
ขอให้ลองกลับไปคิดดูสักครั้ง คุณไม่ควรรอดอ้างความ
พยายามเกินจริงโดยการเปิดคลิปเรียนไว้เฉยๆ เพราะ
ในความเป็นจริง การเรียนเป็นระยะเวลาอันนั้นเป็นแค่
ตัวชี้วัดปริมาณขนมในถุมนฝรั่งทอดที่พร่องไปเท่านั้น
ต่อให้เปิดคลิปทิ้งไว้ก็ไม่มีคามหมายอะไร มีแต่ ‘ระยะ
เวลาการชมสื่อการสอน’ เท่านั้นที่เพิ่มขึ้นจนครบร้อย
เปอร์เซ็นต์ และเมื่อรู้ข้อผิดพลาดจริงเหล่านั้น
ขึ้นมาทบทวนในแต่ละปี คุณจะพบว่ามันหลงเหลือไว้
เพียงความว่างเปล่า

เป้าหมายที่อยากทำให้สำเร็จ แน่นอนว่าคุณมีอยู่แล้วละ แต่คุณอยากทำเป้าหมายนั้นให้สำเร็จจริงๆ ใช่ไหม ถ้าใช่ก็ต้อง ‘พยายามมมมมม’ ให้มากๆ และต่อเนืองยาวนานเหมือนที่เขียนอยู่นี้ ผลของมันขึ้นอยู่กับว่าคุณจะทำได้ไหมแค่นั้นเอง

เพราะแบบนี้ คุณจึงควรใช้เวลาที่เคยหมดไปกับการกระทำไร้สาระให้มีประโยชน์มากขึ้น เพื่อบรรลุเป้าหมายของตัวเองในระยะทางอันยาวไกลข้างหน้า อย่างน้อยก็เริ่มตั้งแต่นี้เป็นต้นไป

คุณไม่มั่นใจว่าจะทุ่มเทอย่างเต็มที่ได้อีกหรือ สุดท้ายคุณก็จะละลายจากคลิปสเตจมิกซ์ของไอดอลคนโปรดที่เล่นอยู่ในจอเล็กๆ ข้างหน้าต่างคลิปเรียนออนไลน์ไม่ได้ จนคิดว่าต้องกลับไปทุ่มเทความสนใจทั้งหมดให้มันซะใหม่ ถ้าอย่างนั้นก็ยอมแพ้ไปเสียเถอะ

ไม่มี ‘ศัตรู’ ไหนจะร้ายกาจไปกว่าการหลอกตัวเองแล้ว มีประโยชน์อะไรที่จะหาเหตุผลมาเข้าข้างตัวเองในเมื่อเวลาของคนเรามีจำกัด เราจะปล่อยให้ศัตรูที่มีชื่อว่า

‘การหลอกตัวเอง’ กัดกินวัย 20-30 ปีที่ควรจะเจริญ
งอกงามต่อไปเรื่อยๆ แบบนี้หรือ

เราควรรีบสลัดมันออกไปโดยไว และยอมรับความจริง
เสียเถิดว่า ‘ฉันต้องการมากกว่านี้’

ต้องค้นหาสิ่งที่ยากทำมากกว่าการเล่นกับหมา
แมวที่บ้านให้เจอ และต้องพยายามค้นหาให้เจอด้วยว่าอะไร
คือสิ่งที่เราต้องการมากจนไม่เสียดายที่ต้องทุ่มเททั้งชีวิต
เพื่อสิ่งนั้น

ในเมื่อไม่รู้ว่าจะนานแค่ไหนที่ต้องทุ่มเทความพยายาม
และแพชชันทั้งหมดที่มีจนกว่าจะค้นหาซุ่มทรัพย์นั้นเจอ
ถ้าอย่างนั้นจะไม่ใช่เป็นการเสียเวลาเปล่าเหมือนเดิมหรือ

ในความคิดผม ผมว่าการเสียเวลาไปกับการหลอก
ตัวเองนั้นน่าเสียดายกว่าหลายร้อยเท่า

ทำไมถึงได้ ฉัดวันประกันพรุ่งแบบนี้ละ

คนเกาหลีส่วนใหญ่เป็นคนมองการณ์ไกล ก็เลยใส่
คำว่า 'Be going to' เข้าไปในทุกบทสนทนา

“ฉันจะเลิกบุหรี่แล้ว! หลังสูบของนี้หมดนะ แต่
ไหนๆ ก็เป็นซองสุดท้ายแล้ว งั้นก็ต้องละเมียดละไม
สักหน่อย”

เพื่อนคนนี้ยังคงเป็นคนรักชาติเสมอ เพราะเขาจ่าย
ภาษีให้ประเทศชาติอย่างขยันขันแข็งอยู่ทุกวัน วันวันหนึ่ง
ก็สามพันวอนเลยทีเดียวนะ

นี่แหละ ผู้เสียภาษีดีเด่นตัวจริง

แฟนสาวประกาศกร้าวว่า ‘จะลดน้ำหนัก’ อีกแล้ว
ผมชนลูกชู้เลยทีเดียวนะ

“ต่อไปนี่ฉันจะลดน้ำหนักแล้ว”

“ไอ้น้ำหนักที่เธอว่าจะลดนี่มันอยู่ตรงไหนกันหรือ
แค่นี้ก็สวยสุดๆ แล้วนะ”

“ไม่จริง หน้าฉันบวมจนแทบจะระเบิดอยู่แล้ว”

“งั้น...เราไปจ็อกกิ้งด้วยกันทุกวันดีไหม”

“โอ๊ย ไม่เอา แบบนั้นเครียดจะตาย เธอเป็นว่าเธอ
รู้ไว้แล้วกันว่า ตั้งแต่พุงนี้ฉันจะลดน้ำหนักแล้วจริงๆ
เพราะงั้นมือเย็นวันนี้ไปกินสังท้ายกันหน่อยเถอะ ไข่ทอด
โกๆ!”

ตั้งแต่คบกับเธอมา นี่เป็นครั้งที่สี่สิบแปดแล้วที่
เธอตัดสินใจว่าจะลดน้ำหนักแล้วบอกผมว่าเราไม่มีเวลา
ไปจ็อกกิ้งกันหรอก

พอถึงช่วงสอบ อะไรๆ ก็ดูน่าสนุกไปเสียหมด ทำให้
เวลาปกติถึงไม่รู้สึกละสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตประจำวัน
พวกนี้ก็น่าสนุกเลยนะ

‘พอถึงเวลา .30 น. จะต้องนั่งไปหน้าโต๊ะหนังสือ
ให้ได้’ ผมตัดสินใจแล้ว

‘อ้าว! สามสิบสามนาทีแล้วหะรอ โธ่เอ๊ย เลยมาสาม
นาทีแล้วนี่นา’ เวลาแบบนี้แหละที่โรคย้ำคิดย้ำทำมักจะ
กำเริบขึ้นมา

‘ใช่แล้ว .30 น. นี่มันครึ่งๆ กลางๆ มาตั้งแต่แรกแล้ว
เอาละ งั้นก็เริ่มตอนเวลา .00 น. แล้วกัน ตอนนี้อ่านเว็บตูน
ที่ค้างไว้ให้จบก่อนดีกว่า’

สุดท้ายผมก็อ่านเว็บตูนจบรวดเดียวสามเรื่อง ถึงจะ
ติวสอบไม่ครบเนื้อหาที่ตั้งกำหนดไว้ แต่ผมก็ยังมีความสุข
ที่ได้อ่านเว็บตูนจนไม่เหลืออะไรให้ค้างคาใจแล้ว พู่วุ่นนี้
จะได้มีสมาธิกับการติวสอบเสียที ใช่ งั้นวันนี้ก็พักไปเลย
แล้วกัน ‘เอ่อ มีแค่จีนหรือเปล่านะที่เป็นแบบนี้..’ ถึงจะ
หัวน้ำใจอยู่นิดหน่อย แต่ผมก็สบายใจขึ้นเมื่อเข้าไปดูใน
อินสตาแกรม แล้วพบว่าคนอื่นก็น่าจะกำลังสนุกกับการ

ทำอย่างอื่นในช่วงก่อนสอบอยู่เหมือนกัน

การผัดวันประกันพรุ่งเป็นนิสัยติดตัวอย่างหนึ่ง ตั้งแต่เกิด ‘เลื่อนปลุก’ เพราะไม่สามารถตื่นได้ ตั้งแต่ครั้งแรกที่เสียงนาฬิกาปลุกดัง ไปจนถึงการเร่งทำงานแบบสุกเอาเผากินไม่นานก่อนจะถึงเดดไลน์เพราะ ก่อนหน้านั้นมีแต่ทำอย่างอื่น

นี่ใช้เรื่องของคนหรือเปล่า ถ้าใช่ นั่นเราก็เป็นคน ‘ปากเก่ง’ เหมือนกันหมด และวันนี้เราก็กำลังเลื่อนเวลา ในการเติบโตและประสบความสำเร็จออกไปอีก หากเป็น แบบนี้ต่อไป อาจหมายความว่าเรากำลังรอคอยให้เกิด ความถดถอยและความล้มเหลวในชีวิตอยู่ก็ได้ ถ้าคุณ เห็นตัวเองในเรื่องนี้แล้วละก็ ยอมรับเสียเถิดว่าทุกคน เองก็เป็นคน ‘ปากเก่ง’ หรือมีพาหะ ‘ความปากเก่ง’ แฝงอยู่เหมือนกัน

คุณอาจจะแย้งก็ได้ว่า

‘ไม่จริงหรอก ในกลุ่มเพื่อนฉันก็มีคนที่เอาแต่เที่ยวเล่นไปวันๆ ไม่ยอมมเรียนรู้อะไร แต่ก็ยังเรียนเก่งทำงานเก่งอยู่เลยนะ ไหนจะมีเพื่อนที่ทำทุกอย่างเสร็จได้ภายในสิบนาที ทั้งที่คนอื่นเขาใช้เวลาทำกันหนึ่งชั่วโมงอีก ยิ่งไงประสิทธิภาพก็สำคัญที่สุด ถ้าฉันคิดจะทำก็ทำได้เหมือนกันนั่นแหละ ไม่รู้หรือไงว่าฉันนี่แหละ เทพเจ้าแห่งวงการวันไนต์มิราเคิล!’

ก็จริงแฮะ บางครั้งพวกเราก็เห็นว่ามีคนแบบนั้นอยู่รอบตัวเหมือนกัน แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ทุกคนรู้กันอยู่แล้วไม่ใช่หรือว่าคนที่ทำแบบนั้นได้ก็มีแต่เพื่อนคนนั้น คนส่วนใหญ่ไม่มีใครทำได้เหมือนเพื่อนคนนั้นหรอก เพื่อนที่ใช้เวลาทำงานแค่สิบนาทีแล้วเหลือเวลาพักห้าสิบนาที กับตัวเองที่วอกแวกไปทำอย่างอื่นตลอดห้าสิบนาทีแล้วมาเร่งปั่นงานเอาสิบนาทีสุดท้ายนะ ถึงอย่างไรก็แตกต่างกัน สุดท้ายแล้วก็เป็นเรื่องของความสามารถในการลงมือทำเพื่อเป้าหมาย คนที่บรรลุเป้าหมายได้ต่าง

จากคนที่ทำไม่ได้ตรงที่พวกเขาลงมือทำสิ่งที่จำเป็นต้องทำก่อนเป็นอย่างแรก

ชาโยโล หายไปไหนกันหมด

YOLO²!

เมื่อหลายปีก่อน อยู่ๆ โลกไฟส์สไตล์ที่ตะโกนถึงความ 'โยโล' ก็กลายเป็นกระแสฮอตฮิตขึ้นมาช่วงหนึ่ง จริงอยู่ที่ว่าเราเกิดมาแค่ครั้งเดียว อาจจะถูกต้องแล้วก็ได้ที่บอกว่า 'ให้มีความสุขกับปัจจุบัน ถ้าไม่มีความสุขตั้งแต่ตอนนี้ ต่อไปก็คงไม่มีความสุขไปด้วย' อย่างไรก็ตาม เราก็คือบ้าน

.....
² ย่อมาจาก 'You Only Live Once'

ในกรุงโซลด้วยเงินเดือนอันน้อยนิดในตอนนั้นไม่ได้
อยู่แล้ว ถ้ามีแต่กัมหนักัมตาทำมาหากิน เกิดพຽงนี้
ตายไปจะไม่เสียใจหรือ

‘จริงด้วยแฮะ คนเราจะตายวันตายพຽงก็ไม่รู้ งั้น
อย่าเลื่อนเวลาแห่งความสุขไปเป็นพຽงนี้เลย’

แน่นอนว่าผมเองก็ถูกโน้มน้าวจิตใจด้วยการใช้
ชีวิตแบบโยโย่ไปเรียบร้อยแล้ว ตอนนั้นผมเลยกังวลแค่ว่า
จะทຽงไรให้ตัวเองมีความสุขได้เดี๋ยวนี้เลย

ในช่วงที่กระแสโยโย่มาแรง แบรินต์ไฮเอนด์อย่าง
กูชชีก็เปลี่ยนดีไซเนอร์ประจำแบรินต์พอดี กูชชีได้
ฉีกภาพลักษณ์เก่าๆ แล้วเพิ่มลูกเล่นให้มีสีสันมากขึ้น
พร้อมทั้งดึงดูดความสนใจของผู้คนด้วยดีไซน์แปลกใหม่
ทั้งที่เป็นงู เสือ แล้วก็ผี นอกจากนี้ราคาสินค้ายังอยู่ใน
ระดับที่พนักงานเงินเดือนธรรมดาๆ ซื้หาได้หากทำงาน
หนักขึ้นนิดหน่อย ซึ่งเมื่อเทียบกับซาแนลและแอร์เมส
แล้วก็ยังถือว่าสมเหตุสมผล

ในเมื่อราคาบ้านพุ่งพรวดจนดูเหมือนว่าชาตินี้คงไม่มีปัญญาซื้อบ้านได้แล้ว และการซื้อรถก็มีค่าบำรุงรักษาไม่ใช่ถูกๆ ผู้คนเลยมาออกกันอยู่หน้าร้านกูชชีเพื่อรอเข้าไปชอปปิง ด้วยความคิดคล้ายๆ กันว่าอย่างน้อยพวกเขาซื้อกระเป๋าหรือรองเท้ากูชชีแทนก็ได้นี่นา ในช่วงนั้นเลยมีการติดแฮชแท็กพวกนี้กันอย่างแพร่หลายในอินสตาแกรม

#GUCCI #SWAG #FLEX #YOLO

ปรากฏการณ์นี้ดูเหมือนจะไม่ใช้แค่กระแสชั่วคราวที่ปะทุขึ้นแล้วหายไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมเกาหลีซึ่งให้ความสำคัญเรื่องสถานะทางสังคมมาแต่โบราณแบบนี้ วัฒนธรรม ‘เสียเงินไม่ว่า เสียหน้าไม่ได้’ ก็ยิ่งปรากฏชัด อะไรที่ว่า ‘ฮิต’ ก็ต้องลองทำตามคนอื่นให้หมดทุกอย่าง จะได้ไม่น้อยหน้าใครเขา เพื่อเป็นการรักษาหน้าตาตัวเอง คนเกาหลีเลยมักจะแห่ไปลองสิ่งที่เขาว่าฮิตตามๆ กัน สิ่งทีคนอื่นซื้อ สิ่งทีคนอื่นทำ สิ่งที

คนอื่นกิน ก็จะต้องซื้อตาม ทำตาม กินตามกันหมด พวกเขาจะพึงพอใจก็ต่อเมื่อได้เข้าไปมีส่วนร่วมและได้แสดงออกอย่างโจ่งแจ้งว่าตัวเองได้ทำแล้ว

ตอนผมเป็นนักเรียนมัธยมปลายก็มี ‘การแบ่งฐานันดรตามแพดดิ้ง’³ ด้วย พอเข้าช่วงฤดูหนาว เพื่อนๆ จะเริ่มสวมแพดดิ้งที่ติดโลโก้แบรนด์ราคาแพงๆ มาอวดกันประหนึ่งนกยูงรำแพนโชว์ จากนั้นสายตาก็เริ่มสอดส่องดูว่าคนอื่นสวมแพดดิ้งแบรนด์อะไรไปเองโดยธรรมชาติ เป็นการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายระหว่างคนที่สวมแพดดิ้งแบรนด์ดังกับคนที่ใส่แพดดิ้งไม่มีแบรนด์ ซึ่งนั่นทำให้เกิดบรรยากาศน่าอึดอัดใจแปลกๆ

ด้วยความรุ่งเรืองของโซเชี่ยลมีเดียในยุคนี้ จึงทำให้ผู้คนสามารถอ้ออวด ‘ของของฉัน’ ให้คนอื่นฯ อีก

³ Down Jacket หรือ Down Coat สำหรับกันหนาว ซึ่งในเกาหลีนิยมเรียกว่า ‘แพดดิ้ง (Padding)’

มากมายได้เห็นอย่างละเอียดและชัดเจนยิ่งขึ้น โดยการอัปโหลดภาพหรือคลิปแก็งกล่องรองเท้าแบรนด์เนม รวมถึงรีวิวกูรูวิลลาลงในอินสตาแกรมกับยูทูปอย่างไม่รู้จบ พอเห็นเพื่อนโพสต์ภาพที่ดูเหมือนชีวิตที่อยู่บ่อยๆ ผมก็ต้องโอ้อวดว่าตัวเองก็มีเหมือนกันโดยการถ่ายรูปแล้วอัปโหลดไปบ้าง ประจวบเหมาะๆกับที่ผมกำลังเล็งๆว่าจะซื้อกระเป๋าใหม่อยู่พอดี จากนั้นก็ประกาศกร้าว ซื้อกระเป๋ามาแล้วถ่ายรูปลงในอินสตาแกรมเก็บไว้เป็นหลักฐาน รูปถูกขบปึงกับกล่องก็พลาดไม่ได้ แต่ไม่กินาทีเพื่อนๆ ก็หลังไหลกันเข้ามาคอมเมนต์แล้ว

แค่นี้ก็ไม่น้อยหน้าใครแล้ว! ไม่รู้ทำไมผมถึงพอใจและมีความสุขขนาดนี้ แน่หนอนว่าอย่างไรเรื่องที่ผมซื้อมาแบบผ่อน 12 เดือนนั้นเป็นความลับ

การทำแบบนี้ทำให้ผม 'มีความสุขได้ในทันที' เลยดูเหมือนจะเป็นตัวเลือกที่ดีเลยทีเดียว เทียบกับเงินที่จ่ายไปเพื่อแลกกับความสุขแล้วก็ถือว่าคุ้มค่าไม่ต่างจากได้ฟรีเลย แต่หลังจากนั้นล่ะ ผมมีความสุขจริงๆ ใช่มั้ยนะ ไม่ใช่ลับสนว่าความตื่นเต้นและความรู้สึกหลุดพ้นแค

ข้าวบวมที่ได้จากยอดโลโก้และคำว่า ‘อีจจา’ แค่อำเดียวของ
เพื่อนๆ นั้นเป็นความสุขจริงๆ หรอกหรือ

อยู่ดีๆ ผมก็รู้สึกเหมือนโดนวาทะเด็ดของเซอร์
อเล็กซ์ เฟอร์กูสัน อดีตผู้จัดการทีมในตำนานของ
แมนเชสเตอร์ยูไนเต็ด ฟาดหน้าเข้าอย่างจัง

“การเล่นโซเชียลมีเดียเป็นการเสียเวลาเปล่า”

การ ‘เสียเงินไม่ว่า เสียหน้าไม่ได้’ นั้นไม่ได้ทำให้
เราเสียเงินเพียงอย่างเดียว แต่เรากำลังทุ่มเทเวลาและ
ความพยายามไปกับสิ่งที่สูญเปล่าด้วย ถ้าอย่างนั้นเรา
ยังจะเหลืออะไรอีก

ในทางกลับกัน บนโลกใบนี้ยังมี ‘โยโลอีกประเภท’
ซึ่งก็คือโยโลที่มุ่งพัฒนาตัวเอง

42 ดีแต่พูด ไม่ลงมือทำ ก็เท่านั้น

ผมมีเพื่อนคนหนึ่งที่เคยอยากเล่นดนตรีอยู่ก่อนแล้วแต่ยังลังเล และแล้วเพื่อนคนนั้นก็ไหลตามกระแสโยโล่ไปกับคนอื่นด้วย ไซ้แล้ว! เขาตัดสินใจเรียนดนตรีที่อยากเรียนมาตลอดโดยไม่ผัดวันประกันพรุ่งอีกต่อไป จากนั้นเขาก็เริ่มเรียนตีกลองเป็นงานอดิเรก ปัจจุบันนี้เขาสร้างช่องยูทูปของตัวเองขึ้นมาเพื่ออัปโหลดคลิปตีกลอง และกำลังสนุกอยู่กับฟีดแบ็กที่ได้รับจากคนอื่นๆ หลังจากที่เขาริเริ่มอัปโหลดคลิปตีกลอง เขาก็ไม่พลาดที่จะฝึกซ้อมทุกครั้งที่มีเวลาว่างเพื่อให้ตัวเองตีกลองเก่งขึ้นเพื่อที่จะได้ไม่ต้องมานั่งเสียดายทีหลัง

มีเพื่อนอีกคนหนึ่งที่เคยพูดว่าอยากเรียนพิลาทีสแล้วมุ่งมั่นไปสมัครสมาชิกแบบรายปีทันที ถึงแม้ค่าใช้จ่ายในการเรียนจะสูงลิ่ว แต่เธอก็ตัดสินใจลงทุนครั้งใหญ่เพื่อความสุขของตัวเอง หลังจากผ่านไปแล้วปีแล้วปีเล่า จนกระทั่งหลายปีถัดมา ในที่สุดเธอก็คว้าประกาศนียบัตรวิชาชีพครูสอนพิลาทีสมาครอบครองและเริ่มต้นชีวิตใหม่จนได้

ผู้คนมักจะวิพากษ์วิจารณ์โยโลว่า

ถ้าใช้ชีวิตแบบนั้นแล้วเกิดป่วยหรือต้องใช้เงิน
ก้อนใหญ่ขึ้นมาจะทำอย่างไร บ้างก็ว่าอย่างน้อยควร
อุทิศเวลาในปัจจุบันให้การเตรียมตัวเพื่อสร้างอนาคต
ที่มั่นคงบ้าง

นั่นแสดงถึงความกังวลมากพอควร และเป็นคำพูด
ที่มีเหตุผลเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ผมไม่ได้บอกว่ายโโล
คือ ‘การใช้ชีวิตบ้ำระห่ำเพื่อความสนุกในปัจจุบัน!’ นะ
ถ้าอย่างนั้นการใช้ชีวิตแบบโยโลเพื่อตัวเองคืออะไรกันแน่

มีความเป็นไปได้สูงที่ความรู้สึกที่เกิดขึ้นตอน
ซื้อของที่อยากได้ทั้งหมดจะเป็นแค่ความดีใจชั่ววูบ
พอกระเป๋าแปบจากการจ่ายเงินซื้อของเพื่อตอบสนอง
ความต้องการประเดี๋ยวนั้นแล้ว เราได้เก็บเงินไว้สำหรับ
สิ่งที่ควรจะใช้จริงๆ หรือเปล่า พฤติกรรมที่ทำเพื่อหวังให้
ตัวเองมีความสุขนั้นกลับยิ่งทำให้เราห่างไกลจากความสุข
มากขึ้นต่างหาก

ขณะที่ผมกำลังเฟลิดเฟลินไปกับชีวิตโยโย่ รอบๆ ตัวผมก็เริ่มมีเพื่อนที่ 'ได้ดิบได้ดี' มากขึ้นทีละคนสองคน มีทั้งเพื่อนที่ได้เลื่อนขั้นเป็นหัวหน้าแผนกที่อายุน้อยที่สุดในบริษัทยักษ์ใหญ่ ทั้งเพื่อนที่เป็นประธานบริษัทสตาร์ทอัพที่กำลังไปได้สวย

ระหว่างที่ผมผ่อนส่งค่ากระเป่าแบรนต์เนมอยู่เรื่อยๆ ผมก็ได้ยินข่าวคราวของเพื่อนที่เก็บเงินได้มหาศาลผ่านหุมาตตลอด เพื่อนๆ พวกนั้นไม่ได้ทำผิดต่อผม แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้นำहुดहुดแบบนี้ 'ฉันใช้ชีวิตมาผิดทางหรือ' ไม่ว่าจะคิดแล้วคิดอีกอย่างไร ก็ดูเหมือนว่าปัจจุบันจะเป็นสิ่งสำคัญที่สุดจริงๆ ในโลกที่คาดเดาอนาคตไม่ได้เลยแบบนี้ เพราะฉะนั้นจะบอกว่าการใช้ชีวิตโยโย่เป็นเรื่องผิดก็ไม่ได้เช่นกัน

เพื่อนๆ ที่ประสบความสำเร็จจุฑิฑุฑในเวลาในปัจจุบันไปหมดเลยหรือ จริงๆ แล้วพวกเขาก็กำลังใช้ชีวิตแบบโยโย่ตามแบบฉบับของตัวเองอยู่เหมือนกัน เพียงแต่พวกเขามีความฝันและเลือก 'ความสุขในแง่มุมที่แตกต่าง

ออกไป' ซึ่งก็คือการค่อยๆ ทำเป้าหมายให้สำเร็จไปที่ละ
อย่างเพื่อให้ความฝันนั้นเป็นจริง นั่นแหละที่แตกต่าง
จากผม

ใช่แล้ว การใช้ชีวิตที่เกิดมาแค่ครั้งเดียวเพื่อ
พยายามบรรลุเป้าหมายของตัวเองต่างหากที่เป็นการใช้
ชีวิตแบบโยโย่ที่แท้จริง

หลายคนใช้ชีวิตสุดโต่งและโปกส์แต่ความสุข
ชั่วครั้งชั่วคราวจาก 'การใช้จ่ายฟุ่มเฟือย' มากกว่าจะใช้
ชีวิตโยโย่ที่มุ่งไปข้างหน้าเพื่อ 'ความฝัน' เราควรวาด
ความสุขและคุณภาพชีวิตที่ดีให้เป็นเส้น (Line) ไม่ใช่
จุด (Dot)

จงจำไว้ คนเราเกิดมาแค่ครั้งเดียว

โชคหล่นทับ ทรัพย์ก้อนโต คิดว่าจะได้ผลจริงๆ หรือ

ก็องเต เพื่อนของผมเป็นคนมีนิสัยห่างไกลจากความฟุ่มเฟือยและประหยัดอดออมเอามากๆ จนเพื่อนคนอื่นชอบพูดกรอกหูให้เขามาลงทุนด้วยกัน บ้างก็บอกว่าด้วยเงินที่ก็องเตตั้งใจเก็บหอมรอมริบมานั้น ซื้อบ้านในโซลลั๊กหลังยังไม่ได้เลย แถมยังบอกอีกว่าให้เปลี่ยนไปใช้กระเป๋าสตางค์ดีๆ เพราะถ้ายังพกกระเป๋าสตางค์เยินๆ แบบนี้ เงินที่ได้มาก็จะออกไปหมด แล้วโชคลากก็จะร่วงไหลออกไปตามทางด้วย

วันหนึ่งที่ก็องเตชวนเพื่อนๆ ไปงานเลี้ยงขึ้นบ้านใหม่ของเขา ซึ่งเป็นบ้านเช่ารายปีอยู่ในเขตเมืองใหม่ ถึงจะนึก

ในใจว่า ‘ฉันยังเช่ารายเดือนอยู่เลย...’ ด้วยความอิจฉา แต่ผมก็ปลอบใจตัวเองว่า ‘แต่ยังไงเราก็ยังเสมอกันอยู่ดี เพราะหมอนี่ก็ซื้อบ้านในโซลไม่ได้เหมือนกัน’

ถึงอย่างนั้นผมก็อดรู้สึกอึดอัดใจขึ้นมาไม่ได้ เพราะดูเหมือนว่าชีวิตของผมกับเพื่อนๆ คนอื่นเริ่มจะไม่เท่าเทียมกันมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อเร็วๆ นี้ผมได้เจอกับป๊อกบา ผู้ที่บอกผมว่าเขาเริ่มเห็นความสนุกจากการเล่นหุ้นแล้ว เขาบอกด้วยว่าช่วงนี้ตลาดกำลังเป็นขาขึ้น แคงับหุ้นเทคโนโลยีชีวภาพที่พอใช้ได้ไว้สักตัวก็มีโอกาสรวยและผมไม่รู้ว่าเขาพูดเรื่องอะไร แต่จู่ๆ ผมก็ฉุกคิดขึ้นมาว่า ผมก็น่าจะลองเล่นหุ้นดูบ้าง ไหนๆ เพื่อนก็พูดจาย่างกับว่าจะซื้อบ้านในโซลได้ด้วยการเล่นหุ้นแล้ว

ป๊อกบาคัดเลือกหุ้นดีๆ ไว้ให้ผมหลายตัว ผมถูกลอกล่อด้วยคำพูดที่ว่า “สัปดาห์หน้าหุ้นพวกนี้จะทำราคาสูงสุดแน่ๆ” จนทุ่มเงินเก็บทั้งหมดลงไปในหุ้น แค

คิดว่าพอได้เงินมาแล้วจะเอาไปซื้อนาฬิกาเรือนใหม่ที่เล็งไว้
แค่นี้ก็ตื่นเต้นแล้ว

พอถึงเวลาเก้าโมงเช้าของวันจันทร์ ผมก็ส่งคำสั่ง
ขายหุ้นไว้ที่ราคาสูงสุดด้วยความมั่นใจที่ตลาด
เปิด ทว่าจนตลาดใกล้จะปิดแล้ว คำสั่งขายของผมนั้นก็ยังไม่
แมตช์และค่อยๆ ขาดทุนจนกินเงินต้นไปแล้ว ผมเห็น
เงินตัวเองหายวับไปกับตา สุดท้ายผมก็ขายขาดทุนไปทั้ง
น้ำตา พลังคิดว่าอย่างน้อยถึงทุนที่เหลือออกมาได้ก็ยังมี
เวรเอ๊ย อย่างไรก็ตามแต่ค่าเช่าบ้านรายเดือนเลย ดูท่าจะได้ย้าย
ไปอยู่ห้องเช่ารื้อหนูแทนแล้วละ

‘หรือว่าฉันจะไม่เหมาะกับการเล่นหุ้นนะ’

ฉันเล่นห่วยเป็นไง หลายวันมานี้เหมือนผมจะฝัน
เห็นเลขรางวัล อยู่ตลอด ตอนสะสมสะสมก็ตื่นเต้น ผมเลย

พยายามเค้นสมองอย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อนึกให้ออกว่า
เลขที่เขียนอยู่คือเลขอะไรกันแน่ ถ้าถูกหอยรางวัลที่หนึ่ง
อย่างแรกเลยก็ต้องซื้อบ้านในโซลล์กหลัง แล้วจากนั้น
ก็ทำหน้าที่ลูกกตัญญูโดยการตอบแทนบุญคุณพ่อแม่
หลังจากไม่ได้ทำมานาน! จะให้พ่อแม่ทำอะไรดีนะ แค่คิด
ก็มีความสุขแล้วแฮะ

เวลาสามทุ่มในคืนวันเสาร์

'1', '4', '5', '10', '21', '27'...

หมายเลขที่ปรากฏอยู่ในลอตเตอรี่ของผมเอง รู้สึก

ดีจัง

ผมสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วหยิบมือถือออกมา
สแกนคิวอาร์โค้ดเพื่อตรวจรางวัล โห่เอ๊ย ค่าลอตเตอรี่
ที่เสียไปซื้อข้าวต้มได้ตั้งสามหนึ่ง

50 ดีแต่พูด ไม่ลงมือทำ ก็เท่านั้น

มีบางครั้งที่ผมใจร้อนอยากไล่ตามเพื่อนที่ขยันทำงานหาเงินให้ทัน ด้วยการหวังลาภลอยก้อนโตแทนที่จะตั้งใจทำมาหากิน ต่อให้เล่นหุ้น แต่ถ้าไม่กำหนดจำนวนเงินเป้าหมายไว้ตามความเป็นจริงและไม่ศึกษาเกี่ยวกับหุ้นเลย มันก็ไม่ใช่การลงทุนที่แท้จริง แต่เป็นการเก็งกำไรด้วยความหวังว่าจะให้ผลตอบแทนเป็นเท่าทวีคูณหรือไม่ใช้หรือ

อีกทั้งการคิดว่าลอตเตอรี่เป็นหนทางเดียวที่จะทำให้ล้มตาอ้าปากได้ ก็เป็นการฝากความหวังไว้กับลอตเตอรี่ไม่ใช่หรือ

“ฉันคิดว่าจะได้ผลจริงๆ เหนอ”